

podjetja in ustanove finančno pomagajo premagovati težave pri poslovanju in strokovnem delu novega muzeja.

Profesor Franjo Baš, prvi direktor TMS, pa je govoril o problemih gozdarskega, lesnoindustrijskega in lovskega muzeja v okviru Tehniškega muzeja Slovenije. Nadrobno je obravnaval razlike med sodobnimi in klasičnimi tehničnimi muzeji, številne naloge novega muzeja in njegove dotedanje uspešne dosežke. Zlasti pa je poudaril, da je potrebno postaviti mreže ustreznih zaupnikov po vsej Sloveniji, da bo mogel novi muzej opreti nanje svoje terensko delo pri vsakem gozdnem gospodarstvu in pri vsaki gozdni upravi, pri vsaki lesni industriji in pri vsaki lovski družini. Sodeloval bo z njimi in imel pregled o spomeniškem in muzejskem gradivu v njihovem delovnem območju.

V reviji za lesno gospodarstvo »Les«, leto V, Ljubljana 1953, je na str. 164 objavljeno poročilo pod naslovom »Gozdarski, lesnoindustrijski in lovski muzej« ter kratek posnetek obeh govorov ob odprtju ustanove za javnost. (2/c).

prof. Franjo Sevnik

Literatura

1. Letna in druga poročila ter zapisniki:
Poročilo a) ad št. 1: Franjo Sevnik — Govor ob otvoritvi Gozdarskega, lesnoindustrijskega, lovskega muzeja v Bistri pri Vrhniki dne 25. X. 1953.
Poročilo b) ad št. 1: Franjo Baš — O problemih gozdarskega, lesnoindustrijskega in lovskega muzeja v okviru Tehniškega muzeja Slovenije.
2. Sevnik, F.: a) V nove čase. Gozdarski vestnik 1946, str. 3—8.
b) Gozdarski inštitut Slovenije v prvem letu svojega obstoja. Gozdarski vestnik 1948, str. 137—144.
c) Gozdarski, lesnoindustrijski in lovski muzej. »Les« 1953, str. 164—165.
d) Deset let gozdarstva v novih časih. Gozdarski vestnik 1955, str. 259—271.
e) Slovenski gozdarji in lesarji v graditvi socializma. Gozdarski vestnik 1959, str. 97—108.
3. Mehora, M.: Gozdarski, lesnoindustrijski in lovsko tehniški muzej. »Les« 1953, str. 23—24, 164—165.
4. Kobe-Arzenšek, K.: Tehniški muzej Slovenije. Kronika, časopis za slovensko krajevno zgodovino 1, 1969, leto XVII, str. 28—43.

UMRL JE PROF. IVAN MOŽINA

Dne 18. oktobra 1979 je umrl dr. Ivan Možina, redni profesor za anatomijo in tehnologijo lesa na visokošolski TOZD za lesarstvo Biotehniške fakultete v Ljubljani. Ni mu bilo dano uživati zasluženega pokoja, v katerega je stopil 1. decembra 1978, saj mu je zahrtna bolezen prerano pretrgal nit življenja.

Njegova življenjska pot se je začela 8. marca 1912 v Ljubljani, gimnazijo je dovršil v Celju, za gozdnega inženirja pa je diplomiral leta 1935 v Zagrebu.

Po dovršenem študiju in odsluženem vojaškem roku je leta 1936 stopil v službo pri gozdni direkciji v Ljubljani, kjer je delal pri urejanju in izkoriščanju gozdov. Od leta 1937 pa do začetka druge svetovne vojne je bil zaposlen na gozdni upravi Nazarje, kjer je prav tako delal pri izkoriščanju gozdov. V sklopu te uprave je bila tedaj ena največjih žag v Sloveniji ter največja in najbolj opremljena tovarna zabojev, ki je s svojimi proizvodi uspešno osvajala tuja tržišča. Pridobljene izkušnje na teh obratih so odločilno vplivale na njegovo kasnejšo strokovno usmeritev.

Med vojno je kot rezervni oficir padel v nemško ujetništvo, odkoder se je leta 1942 vrnil v Ljubljano, kjer je za krajši čas dobil honorarno zaposlitev pri gozdni direkciji.

Po osvoboditvi je bil dodeljen Pokrajinskemu narodnoosvobodilnemu odboru za Slovensko Primorje, kjer je sodeloval pri organizaciji gozdarstva in lesne industrije in kjer je bil med drugim šef odseka za lesno industrijo pri takratni direkciji za gozdarstvo in lesno industrijo v Postojni. Pri tem si je pridobil ustrezno znanje tudi v tistih vejah lesne industrije, katerih v ostali Sloveniji do takrat še nismo poznali, kot npr. o proizvodnji vezanih in lesonitnih plošč.

Kmalu po vojni smo v Sloveniji začeli ustanavljati prve strokovne šole za lesno stroko, da bi tako zapolnili najbolj pereče kadrovske probleme zlasti v operativni, saj takih šol v Sloveniji nismo imeli. K pedagoškemu delu na teh šolah je bil pritegnjen tudi tov. Možina, in sicer sredi leta 1947 kot honorarni predavatelj. Leta 1948 je bil imenovan za upravitelja nižje lesne šole, leta 1949 pa za predstojnika lesnega odseka Tehniške srednje šole v Ljubljani. Na teh zavodih je predaval anatomijo, tehnologijo in mehanično predelavo lesa.

Tako se je tov. Možina postopno usposabljal za teoretika in pedagoga na področju predelave lesa. Zato je razumljivo, da je bil zaradi teh svojih izkušenj pritegnjen k oblikovanju lesarskega dela naše prve visokošolske in znanstvene ustanove – gozdnega oddelka takratne fakultete za agronomijo in gozdarstvo.

Leta 1950 je bil izbran za docenta za anatomijo in tehnologijo lesa ter mehanično predelavo lesa, leta 1959 je doktoriral na zagrebški gozdarski fakulteti, leta 1960 je bil imenovan za izrednega profesorja in leta 1956 za rednega profesorja za predmeta anatomija in tehnologija lesa.

Po posebnem prizadevanju prof. Možine, ob sodelovanju gozdarskega oddelka in fakultete, se je študij lesarstva v okviru gozdarskega oddelka BF vse bolj diferenciral. Tako je bila v letu 1962 ustanovljena najprej lesarska smer študija. Ta je v letu 1968 prerasla v lesarski odsek, gozdarski oddelek pa se je preimenoval v gozdarsko-lesarski oddelek.

Njegova bibliografija obsega 6 samostojnih publikacij o lastnostih posameznih vrst lesa, 14 obsežnejših preiskav in ekspertiz (v obsegu od 20 do 80 strani) ter blizu 50 krajših strokovnih navodil in strokovnih mnenj za potrebe gozdnih in lesnopredelovalnih organizacij. Objavljene razprave so našle odmev v domačem in tujem strokovnem tisku, ki citira in obravnava nekatere pomembnejše znanstvene izsledke.

Za svoje izsledke je bil prof. Možina leta 1968 odlikovan z redom dela z zlatim vencem, za delo pri raziskavi lesa velikega jesena je leta 1970 prejel nagrado Kidričevega sklada, ob 30-letnici biotehniške fakultete pa je prejel plaketo ljubljanske univerze.

Prvega oblikovalca visokošolskega študija lesarstva v Sloveniji, utemeljitelja raziskovalnega dela na področju tehnologije lesa in uspešnega pedagoga bodo stroka, njegovi sodelavci, vse dosedanje generacije diplomantov lesarstva in gozdarstva na biotehniški fakulteti v Ljubljani, kakor tudi prijatelji in znanci, ohranili v trajnem spominu.

L. F.